FRIEDERIKE MAYRÖCKER

[olykor megdöbbent…]

olykor megdöbbent, hogy akihez
szólok, nincs itt, az akác sárga és piros
hosszúkás levélkéi a földre lengedeznek, azután a
keresztutcán át a BÜRGER CAFÉ-hez, virágokkal
és felhőkkel olvasok, Jézusom, a Te véred, ki
ment meg engem, tölgyek fedik és *ritka fenyők,*
ez a hirtelen búcsú, a kocsihoz sietsz, Syphnos
barnáskék szemöldökü kövein, míg a mezőn pengeélességűek
a virágok, durran a mnemotechnika, az emlékezettechnika,
a gépies ledarálás; öltözés, vetkőzés, olvasás, cseppeket
hullatok az aszfaltra vagy csikorgó
lépéseimet. A konyhaablak nyitva, eszem
a térdhajlatomban, nehezen lélegzem

2004. 10. 15/16.

eksztatikus reggel, Linde Wabernek

felfelé a tükröző erdei úton, ugyanis jobbfelől a vakító
tó tükröződött benne amikor 1 szép vándor jött szembe velünk
és én megbotlottam a hatalmas fák gyökereiben
miközben a csikorgó nap éspedig a delelő nap fénye
beszóródott a facsúcsok lombján keresztül, akkor, az Altauss-tónál
és balfelől (szélporlasztotta) erdeifenyők, leheletvékony
nap. Mint anyám egykor, ha távoztam, 3 keresztecskét: bimbónyi
keresztecskéket rajzolt homlokomra, ajkaimra, mellemre,

* A dőlt betűs írás a Friederike Mayröcker által Hölderlin verseiben feltételezett vagy onnan idézett párhuzamokat jelöli meg. (A fordítások a következő kiadásból készültek: F. Mayröcker: Scardanelli. Gedichte, Suhrkamp Verlag © Frankfurt a. M., 2009.)

úgy te is mielőtt búcsút vettünk, ennek a csokornyi csalán-
erdőnek az illata az ágyfülkében stb.
ahol a rejtett ibolyák sarjadtak

2008. 1. 24

EJ-nak

meghív ebédre, már kitavaszodott, meg-
egyeztünk, éreztem szelleme gazdagságát, 1
pohár vörösbort ivott ráadással, sokáig elnéztem,
megfogtam kezét, az idő oly gyorsan múlt mint
ma, ő határozottan tudta, biztonságban éreztem magam,
pórázon, ahogy gyerekeket vezetnek és *Hölderlin lelke ravaszkodott,*
mivel a citromot a KONZUM szétesett ládájában szentté avatta,
a citrom ugyanis déli égtájon terem. Vidámak voltunk,
csendesen vidámak*, ah, mit sem sejtő voltam* és
dél volt, koratavasz, (kockás) zsebkendője, a vendéglő
asztalán Ponge GNOSKE-je (nem, nem KNOSKE) –
az idegesítés és a tánc és a lugasban, ahol ültünk
az értem dobogó szíve (árnya), a föld minden kis sarka,
a költő minden cserjéje, halma és virága: meleg hamu
1 teazacskó INRI 1 kis madárkoponya ágyunkon

24. 2. 08

[Velazquez *ezek a biirkák* ...]

Velazquez *ezek a biirkák*, a hivatalos óceán „a stoplámpák rubinja
amikor az autók fékeznek" (John Updike), beburkolódzott levegő
minden ember iránti (hirtelen) „pattogó szeretet", a galagonyaágakkal,
képzelt ágacskákkal és nárciszokkal díszített ablakhoz
fordítom fejemet, januárt írunk, könnyes
és az ablaküvegre festett rózsás reggelit, sokat
sírok, a kis szent asszony jön elém, megölelném,
maradni szeretnék a nagyítóval kezemben, kézenfogva

szeretnék élni Scardanellivel, a báránnyal ágyamban,
a közbeeső időm kopott, eksztatikusan mit sem sejtő (fellobbanó)
mint amikor Apa lefényképezett fehér ruhámban és
1 hajtincs (elfordítottam fejemet) a szemembe
hullt –
tüzes csókja a búcsúnál 3× csókolt arcon
(svájci módra), galagonya, mondja, és az
ablakra néz, ahol levélkék, *ahol rejtett ibolyák hemzsegtek*
SZÁRAZKÁK, mondja, sapkába gyűjtve őket (idős anyját,
akkor, háti kosarában vitte fel a hegyre). A vázában
lekonyultak a téli csokor levélkéi, talán elhomályosul *a*
csokor aggodalom, elfújja a szél, *mihelyt a rejtett*
ibolyák sarjadnak, utánam jött a konyhába, amikor
feltettem a teavizet, merő udvariasság volt, ó elpárolog az
eszem (versem), borbolyáról, granadai cserjékről álmodtam,
a Csendes Óceánról, a Márvány-tengerről, a tegnap odafirkált
jegyzeteimen nedves görbe lóhere, *szemem sarkában*
honvágy-ordítás stb.

2008. 1. 28

Az élet hullláma. Höld., valójában a kis halál

Tübingen, a keskeny mezei úton, ösvényen poroszkáltunk, a mezei
úton, balról a Neckar, úgy, ahogy folyt és áramlott századokon át,
hullámai kíséretében poroszkáltunk
1 zöldségeskertecskén túl virágpompás partok mentén,
fejemben a Harz-al jegyeztem fel akkor „Egy kutya árnyéka
a folyóban", pedig saját árnyékom volt, és *az ösvényen*
maradtak a virágok, míg a félénk fülemüle hangja
Hölderlin – a féktelenség eleven repkénye zöldült, akkor,
R.-ben reggel a féktelenségtől lelkesen, mintegy megszállottan,
félig meztelenül a harmatos mezőkön át és megmondhattam neki azt,
amit különben senkinek se mondhattam volna, de őt sose
találtam *többé* (az elmosódott fénykép, amin keze nyitott könyvet tart,
csupán keze, arca nélkül) –
szagos müge illat a kis halál erdeiben, szemem sarkában a

piszkos felázott és vihardúlt stb. ég
és mintha hangja *más erdőből* jönne, de Ő az és szemeit
sarkallja
míg életképtelen nem lett. De az első fehér ibolyák
ajkain / fenyők, teljesen megszenesedett kis kezek szobácskám
padlóján / eközben szívem és lábam mindegyre
remeg

2008. 3. 16

Fontolgatások a szeretetről

az orgonát feltételezi az iskolaudvaron, nem igen jól lát, de
úgy véli, hogy egy csík *orgonaszín* felismerhetővé vált, nem,
nem fürtök, nem orgonaszínű fürtök, úgy tételezi fel, hogy csak sejtelem,
suttogás, orgonaszínü suttogás volt az, amit észlelt,
amikor kinyitotta az ablakot és kitekintett (kökényre, loncra és clíviára)
Scardanelli igen sokat jelent nekem, *a jámbor kertek*, a mezők
bogyóikkal, váratlan ágyásokkal, cserjékkel, ezekben a sárga
nárcisz foltjaival és tulipánokkal, *tehát lelket öltött és megfestett stb.*
szélfújta városokban, míg D.* előkertjeiben számtalan a törékeny
rózsaszín mályva, virágzásban a rózsák és pagonyok mint az örök
(elvirágzott) ifjúság és végtelen az öregség, ez a kihülő éter. *Mint*
kádba fogjuk fel az esővizet, vízfátylat és lidércet, odakint 1 kecskenyáj – de te
mosolyogsz, rejtélyes, bölcs, kedves mosollyal, soha azelőtt nem fedeztem fel
rajtad ezt a mosolyt, ami zavarba hozott, AMIKOR
MONDTAM NEKED, MILY KÖZEL HOZZÁM A HALÁL és hogy
évről évre haladékért könyörgök és te átkaroltál erre fel. Akkor,
Bad Ischlben, cikóriával és erdei bokrokkal, mint *kapaszkodtak*
a VEREBEK, cinkék, tengelicék zsenge lábaikkal, hogy csimpaszkodtak az in-
gó repkénybe a fogadó ablaka alatt a vakító reggeli fényben, akkor, és én sír-
va fakadtam, hogy remegtek a szélmozgatta levelek között, ringatóztak és
hintáztak, csókolóztak, csipogtak, úgy, hogy én nem tudtam betelni azzal,
hogy az ablakból szívemre (öleljem) őket, beszéltem velük hangtalanul,
ahogy Valérie B. az örvös galambokhoz a rügyező gesztenyefákon szólt,

* D. Deinzendorf rövidítése, ahol F. Mayröcker 11 éves koráig a nyarakat töltötte.

amikor ágaik majdnem az ablakon,
míg a koratavasz bíborvirága (oh sweet április…)

Bodo Hell, Valérie Baumann,
Elfiede Heider barátaimnak 2008. IV. 1/2

Fordította: SCHIFF JÚLIA